

YVIR:

1. blað 8. forða 9. reim 11. tíð 12. blóma
13. persónfornavn 15. óhjálpin 17.
skipsleidvir 19. hestur 20. mannsnavn
22. stytting 23. orð 26. bert 27. tveir eins
28. tornar.

NIÐUR:

1. enn 2. rýmur 3. stuldur 4. nótt
5. raðtal 6. rökka 7. mishalgidagur
10. nemur 12. tám 14. sum nr. 3.
16. vøkstur 18. rúm 21. náddi 24. sløv
25. eym.

Loysn.

Yvir: 1. kvala. 5. spori. 9. vár. 10.
lak. 11. ár. 12. skról. 14. ps. 15. MT.
16. ll. 18. pli. 20. óða. 22. ala. 24. arg.
ar. 25. óks. 27. ger. 28. okn. 30. im.
32. yl. 33. VN. 34. áfatti 37. av. 38. isa.
39. rák. 41. rysta. 42. arvar.

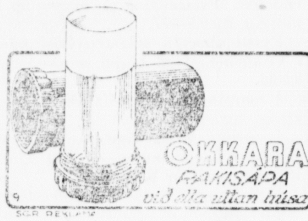
...Niður: 1. klapp. 2. av. 3. last. 4.
ark. 5. sløv. 6. Páll. 7. ok. 8. lasta. 13.
ráðgera. 15. mi. 17. lá. 19. lík. 20. örg.
21. áar. 23. lok. 25. örvur. 26. si. 28.
ol. 29. nevar. 31. mást. 32. ýtar. 35.
fáa. 36. trá. 38. ís. 40. kv.

Tit fáa

bestu málingina hjá okkum.

M. P. Jacobsens málarabúð

Tórshavn - Telf. 323.

A. P. Bendtsen

Telefon
360

AGENTUR & COMMISSION

Tórshavn

Box 33

Føroyar

Útvega vóru frá útlendskum
fabrikum og heilsulomunum

VINKONAN VITJAR

D REKKA, BREYÐ, KEKS og
FRUKTA MARMULATA
FÁAST HJÁ KEYPMANNI TYGARA

Lastvognskoýring

Anton Arge (y) Húsabúrg

Tlf. 443

Allir Føroyingar út at velta

sigur búnaðarráðgevari H. J. Jacobsen.

Vit siga: Sjálvandi keypa teir amboðini frá

P/f THOMAS DAM

Veltingarspakar, vanlig stödd, veltingarspakar, minni
stödd, hvislar 5 tindar, hvislar 4 tindar, hvislar 4 tindar, við
longum skafti, urtagarðsrivur fleiri stöddir, hyppijörn,
skuffijörn, skólrir fleiri stöddir.

Saltspakar og kolspakar.

i heilsølu.

Vit senda um alt landið.

i smásølu.

P-f. Thomas Dam & Co.

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Hovudskrivstova:

TÓRSHAVN

Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:

TRONGISVÁGI

Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsögn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.

Renta av bankabók 3 1/2 % p. a.

Bankin er opin 11—15

— Leygardag 11—14

Skipafelagið Føroyar

Telefonir 209 171 274

Tórshavn

Seyrvingur. So loypur hann í bátin og skjýtur frá: »Nú fara vit
at halda til«.

Bátar túsja avstað. Motorar klíkkja, tollar ríkjá, segl spennast í
undangongu. Soleiðis fer allur flotin út til grindina.

Ketil og Kálvar eru komnir í eitt seksmannafar, sum eitur
Tröllid. Gamli er ekkamóður av gongdini og biður bátmenninar
sleppa sær undan at rógva. — Tað er gaman í. — So setir hann seg
í rongina, spýtir út yvir sjógvinn inn í ein annan bát og heldur fyri:
»Tit blaka meg upp á land, tá ið tit koma út í Hólma. Eg man einki
nytta í einum drápi longur. Men kemur ein hvalur fyri fótunum
á mær uppi á landi, so kundi tað heldur verið, eg fekk livið av
honum«.

»Upp á land skulu tygum sleppa«, sögdu menninir. Ein biður
hann geva sær eina skrá. »Ja, ja, tað er ikki um at tala«, hann fer
at leita í vestalummanum, »tann skrámolin, ið er á bátinum, hann
er felags, tá ið soleiðis ber til«.

Menninir sita og meta líkindini fyri grindini. Kálvar situr bert
og slotar eftir hvat ið sagt verður, og leggur ikki uppi. Tala teir
á hann, svarar han lágmeltur aftur, hyggur niður og rodnar í and-
liti. Honum hevði dámt so væl at fingið at vita, hvar ið grindin
var; men ikki komdi hann sær at spyrja, tí kanska var tað lögið,
var; men ikki komdi hann sær at spyrja, tí kanska var tað lögið,
kanska öll skuldu vita tað frammanundan, ella kanska tað var
Nei, tað var betri at vera fyrivarin og einki siga, tí hetta vóru
fremmanda menn; spurdi hann okkurt býtt, so kom hann undir
happið. Og tað gyklaðist fyri honum, hvat teir hövdu svarað:
»Grindin er á Seyrvági, hövdu teir sagt. »Tað veit eg, men hvar
á Seyrvági?« — »Á firðinum«, og so stórlæðu teir. Ein annar svar-
aði til: »Nei, hon er uppi í bygðini, fíningarfarskurin situr hendur
í favn undir húsunum í Ólavsstovu«.

Og Kálvar óstist upp, at vera so viðfarin, fremmandur maður:
»So kundu teir heldur noktað mær at koma í bátin, saktans slapp
eg á flot við onkrum uttan hesum illmennunum«.

Grindin flýtur still út fyri Selvík, tá ið bátarnir koma til henn-
ara. Sýslumaðurin siglir út til teirra, ið hava goymt um dagin,
kemur so inn aftur og bátarnir skipa seg til rakstur.

Bólkurin stendur og grindar, lið um lið standa hvalirnir við kúl-
unum uppundan, beint upp og niður í sjónum, sjunka eitt sindur,
letta sær á at blása, sjunka so aftur, soleiðis alla tíðina. Stundum
skaka teir sær eitt sindur á, so teir bera saman. Tá hvínur í hvílj-
unum, og teir gomlu menninir hella oyruni betur fyri at hoyra
hetta ljóðið, heta fína hvinið frá veiðini, sum er komin til teirra,
uttan av tí stóra gátuføra havi.

Spakuliga nærkast grindamenninir við kasti í hond og blaka.
Hvalirnir gera ein vindsil á seg, smekka hamarstjölirnar uppúr
fram yvir bakið og kava. Bátarnir stöðga: »Hvar hon man fara at
koma upp undan aftur?« — Jú, har kom hon aftur at siggja, úti
á Múla, og hon gekk út eftir. Bátarnir lögdu so í aftaná, og hon
fór við somu rendini líka út á pollin í Tindhólmi, so hart, at eingin
fylgdi. Tá ið hon kendi land, vendi hon spakuliga út aftur, men
har vóru bátar fyri og fingi stöðgað henni. So kom hon inn aftur
og svam fram við klettinum allan vegin. Fólk stóð uppi á landi og
hygdi við stórum eygum. Ein álvökur sjón at siggja, hvussu
stásiliga hvalirnir komu strúkandi framvið, allir tett tilsaman, allir
við somu ferð og somu leið.

Kúlurnar komu uppundan, tú hoyrði blásturin, hornið skeyt
uppúr, tað breiddaði á bakinum aftureftir, og teir söust so langir
í sjónum. Tað hoyrdist súð, tað breyt frá bollunum og blámaði frá
bókslunum, so fóru teir undir aftur eina løtu, soleiðis alla tíðina.
Og so leiðvisir teir fara, tað berst fer fyrri, at teir nú kenna seg
aftur á havalíðum, at teir hava gloymt trongan og svimja aftur
ótálmaðir sínar langfaraleiðir. Men tá mótti kletturin, teir máttu út
við skergarðinum vestanfyrri. Aftur vóru bátar har, og hon mól í
klingur somu leið. Tá ferðina legði ein bátur fram á hana og stakk,
maðurin reisti seg upp, fór fram í skut, hirdi váknid avstað og
rámti. Tann aftasti hvalurin gjörði ein grindarvörr, stakk seg undir
við blóðspröminum afturúr og trokkaði fram í bólkin. Tá gjörðist
grindin ódlig og tók sjógv á bakið inneftir. Men landslagið í Tind-
hólmi er so vorðið, at einki sleppur upp á turt, klettur er fyrri, og
hon mátti út aftur. Tá lögdu allir bátar inn á hana og stungu frá
hond.

Ketil sat á einum heyggi og hugdi at. Hann var álspennur,
eyguni stóðu á tandi, og hann tók í luftina frammanfyrri sær við
hondunum. Hvörja ferð grindin gekk inneftir, hevði hann so gott
treysti: »So vænti eg, Várhara ger tað góða fyri okkum. — Stingið
hinir gomlu, gott í tykkum, stingið! Hvar er Tröllid, hvi liggja
teir ikki á halanum á henni? Nú gongur hon so vælsignað inneftir«.
Tá var tað, fyrsti maður stakk. Ketil reisti seg upp: Nú, hild váknid
í hana, blóðga halan á henni, rópar hann við örmunum yvir
hövdið og hælir í jörðina. Tá sá hann, at tað blóðið grovliga: »Har
skalt tú siggja, væl stungið. Hatta vóru mestur Vestmenninngar.
Og so hevði hann aftur tað at rópa um, at teir skuldu lata Vest-
menninngar vera innastar, tí teir eru raskastir við vákninum. Og
hann var so álspennur, at hann ók eftir völlum og reiv gras av
jörðini. Men tá ið so grindin kom út aftur við öði, misti hann
mótið, tá bað hann allt gott standa hjá sær, at nú fór hasin fong-